

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
19:04	18:29	17:29	תל אביב
19:08	18:32	17:27	ירושלים
19:03	18:28	17:28	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

סגולת הקרבנות

אל כ"ק האדמו"ר מבאיאן שליט"א נכנס בחור צעיר, והחל משיח את אשר על לבו. לאחר שיחה קצרה, שאלו הרבי: 'האם אתה אומר את פרשת הקרבנות מדי בוקר?'

'כן', השיב הנער, 'אלא שלא תמיד אני מספיק לאומרם לפני התפילה, לא פעם אני מתפלל תחילה ורק אחר כך, בשעת פנאי, אני משלים את אמירת הקרבנות...'

חיך הרבי ושאל, 'כביכול שלא מן הענין: 'מה הטלפון בביתך?'

מופתע מעצם השאלה, השיב הבחור בפשטות: '682541'.

ניגש הרבי למכשיר הטלפון וחייג. 'המספר אליו הגעתם איננו מחובר' - אומר לו הרבי, 'האם אתה בטוח שזה המספר הנכון?'

'כן', אני בטוח, השיב הבחור, '682541'. חזר הרבי וחייג, אך שוב קיבל צליל צורמני מעבר לשפופרת.

'אינני מבין', אמר הרבי בחיוך, 'הן אני מחייג את המספר שאמרת, מדוע אינני מגיע ליעד?'

שוב חייג הרבי, תוך הוא אומר את הספרות בקול בזו אחר זו: '145286', ושוב נשמע צליל צורמני, והרבי הביט בתמיהה בבחור העומד מולו. אך הנער הבין עתה את התקלה, ואמר בפשטות:

'סליחה', השיב הנער, 'אך הרבי חייג את המספר הפוך, מהסוף להתחלה. ככה זה לא עובד...'

השיב לו הרבי בחיוך: 'אה, דברי טעם אתה אומר, זה לא עובד הפוך, יש לחייג את המספרים בסדרם הנכון כדי להגיע ליעד המבוקש...'

ואת התפילה כן אפשר להתפלל מהסוף להתחלה? גם התפילה - כדי שהיא תפעל את פעולתה כראוי - יש להתפלל בסדר הנכון, קרבנות ואחר כך התפילה...'

את הסיפור שמעתי מהמשפיע הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א, המכיר את הסיפור ממקור ראשון. המסר ממנו בוקע ועולה: לתפילה יש מבנה, חז"ל קבעו לה צורה.

חשוב לומר קרבנות, חשוב להקפיד לאומרם בסדר הנכון. תחילה אומרים קרבנות וממשיכים בסדר התפילה, כדי שיתקבלו תפילותינו ברחמים וברצון! (הרב א. קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

איפה האמת

האם האמת נמצאת ברחוב שפרק מעליו כל יהדות או שדוקא בתורה הקדושה?

פעם בשנה אני מקריב. אבל לשמור שבת לא לעבוד ולא ליסוע, או ברכת המזון לקשור אותי לשלחן, זה לא. מה פתאום?

ומאחר והתורה תבלין ליצר, ומאחר והתורה היא סם החיים, ומאחר ו"כי אז תצליח את דרכיך ואז תשכיל", אם כך צא ולמד מי המלכים האמיתיים? הם בני התורה, "מאן מלכי רבנן" (עי' גיטין סב) הוא לא חופשי, אנו חופשיים. כי אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה (אבות ו). החילונים משועבדים לתאוותיהם וליצריהם וקנאתם הורגת אותם, אם תכניס חילוני לבית הסוהר הוא ישתגע מרדיפת התאוות, לקחת לו את התאוות יצא מדעתו. אם תכניס בן תורה עם סטנדר לבית הסוהר הוא יודה לך מאד. דומה הדבר למעשן סיגריות כבד, עושה צמיגים באוויר, הוא מסתכל עלי כמו מסכן, אם יום אחד יש שביטה בבית החרושת הוא ידפוק אצלי באישון ליל אולי יש לך סיגרייה, הוא משועבד, הוא מסכן. אני יושן, שישגרו כל בתי החרושת.

התורה הקדושה מנטרלת את התאוות, התאוה הגדולה של בן תורה אמיתי היא "גרסה נפשי לתאבה למשפטין בכל עת" לגרוס דף גמרא.

ראו את החינוך בעולם החילוני, הרי יש להם סכומי כסף בלי סוף, והם עצמם מודים כי החינוך שלהם פשט את הרגל, זה חינוך? זה גיהנום. מורות מפחדות להגיע לכיתות, הורים שולחים את הילד לבית הספר פחדים אין יחזור, ואם יחזור.

ולנו אין שר חינוך, ונראה את הילדים שלנו, שר החינוך שלנו היא התורה הקדושה. כשאני נזכר בחסדי ה' עלי שהנחני בדרך אמת לעזוב את בית הספר החילוני, לטעום מצוף התורה הקדושה, כשאני נזכר בלימוד התורה והמסור אני נעשה שמת, כמו אדם שנזכר באלפי זהב וכסף שיש לו, ו"טוב לי תורת פוך מאלפי זהב וכסף", כמה מאושר צריך להיות יהודי, כשנזכר שיש לו את לימוד התורה, שיש לו שיעור תורה, שהוא בן תורה "ברוך אלו קינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים" מה יש ברחוב? גיהנום! רק יצרים ומתחים הנאות חולפות ותו לא.

שנזכה להדבק בתורה הקדושה ולחוש את הנועם שבתורה.

שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

התורה הקדושה אומרת: "ראה אנכי נותן לפניכם היום את החיים ואת הטוב את המות ואת הרע ובחרת בחיים". ונשאל מי בוחר במוות? האם ניתן לומר לאדם יש כאן סוכריה ושם סם המוות אל תתייחס לרעל, מי יקח הרעל? מי בוחר במוות? אלא שיש בעולם שני סוגי חיים, יש חיי רחוב ויש חיי תורה, אם חברך אומר לך תעשה חיים תבחר בחיים שאני אומר לך לא בחיי הרחוב שנראים חיים והם מוות. "ואתם הדבקים בה' אלו קינים חיים כולכם היום" - חיים האמיתיים הם חיי תורה, ובחרת בחיים שאני אומר לך, חיים מתוקנים, עם תכלית עם מטרה, חיים עם סיפוק, בחר בחיי תורה. שהם החיים באמת.

כל מקצוע בעולם הוא אמצעי, התורה היא מטרה, היא החיים עצמם. אדם שעובד ביהלומים עובד בזה בגלל שרוצה להרוויח הרבה כסף, יכול להרוויח מיליונים. אם אציע ליהלומן לגזור ניירות כל יום שעה ולקבל חצי מיליון שקל, הוא יתנגד? יסכים בוודאי, ירוץ, ברוך אתה בבואך, כי המטרה שלו היא הכסף בעבודה קלה יותר הוא ישמח. אבל התורה הקדושה היא ציר החיים של בן תורה, עד זקנה ושיבה הוא עמל בה ופורח בה, ו"עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו".

אם תציע לבן תורה כסף כדי שיעזוב חלילה את לימוד התורה, בזו יבזו לך. הרי אם היה רוצה כסף היה עושה חופות ובריתות ויעשה שלושים ארבעים אלף. וכמה זמן זה? אחד ליום. מי שטועם טעמה של תורה לא ימכרנה בשום הון שבעולם, "כי הם חיינו" זה החיים האמיתיים של העולם, הוא יודע את טעם התורה. וגם עושה אותו אדם ובונה בו שלמות הנפש. התורה הקדושה מטרה ותכלית, ולא אמצעי למטרה אחרת.

הקב"ה אומר ליהושע "לא ימוש ספר התורה הזה מפוך והגית בו יומם ולילה למען תשמור לעשות ככל הכתוב בו כי אז תצליח את דרכיך ואז תשכיל". למען תשמור! התורה הקדושה אינה ידיעות בעלמא, היא אש דת. כתוב בתורה תפילין - הנח תפילין, כתוב ברכת המזון ברך ברכת המזון, כתוב בתורה הקדושה שבת, שמור שבת! כיפור כתוב בתורה, מזוזה כתוב בתורה, וברית מילה כתוב בתורה. למה אלו כן ושבת לא? למה ברכת המזון לא? או שהיא אמת או ש... מדוע אתה מפלה בין המצוות?

התשובה היא פשוטה, ברית מילה פעם בחיים לא מפריע לי, המזוזה בדלת היא גם לא מפריעה, כיפור -

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אהם להקדיש

אלפי טלמי צארי המרשד

להאזרחתם אז לעיני קהלתם

התקשרו עמכם 202-01-01-05

ליציאת
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
דייזה בת חוה

לישיר
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
ליך בת עליזה

ליחולת
אסף בן חיה
רוני בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

ליחילי נשמת
שלמה בן גלן גלן
סילנית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן ירלנה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

כסף שאי אפשר לחסוך

מחדרו של הצדיק יצא ר' משה מבולבל ונבוך משהו. התשובה לא היתה לו ברורה ונהירה. האם זה מה שעליו לעשות עכשיו? להתחיל לתת מעשר? מאיפה הוא יקח את הכסף הזה? מהלחם של הבוקר? מתפוחי האדמה של הצהריים או מהסנדלים של אהרלה?

בחטף גרש ר' משה את ההרהורים האלו מליבו, איך אתה מעז לחשוב כך? הוא שאל את עצמו נבוך, כנראה שהצער והדאגה העבירו אותו על דעתך. אם הרבי אמר, זה מה שעליך לעשות. אם אקבל בעתיד הקרוב משכורת, הרהר ר' משה בלא מעט מרירות, אפריש ממנה מעשר בעזרת ה'.

באותו יום התקשר משהו לר' משה. התברר שמדובר היה במנהל חשבונות, רעהו של אותו מנהל חשבונות שר' משה עבד אצלו לפני כמה שנים. "אני מחפש אדם אמין ומסודר", הסביר החבר, "והמליצו לי עליך".

ר' משה כבר התחיל לשמוח, אולם מנהל החשבונות מעבר לקו מיהר לצנן את התלהבותו. "מדובר בעבודה חד פעמית, כמה ימים בלבד".

ניחא, השלים ר' משה בליבו, גם זה משהו. כעבור כמה ימי עבודה, פנה מנהל החשבונות לר' משה וביקש ממנו להמשיך. "הייתי זקוק למישהו שיעשה לי סדר בניירת", הוא הודה, "בתחילה חשבתי שמדובר בעבודה חד פעמית, אבל נראה לי שאם תהיה לי צריכה נוספת, אולי אצטרך אותך".

המשכורת לא היתה גבוהה, אבל גם לא מביישת, וכעבור חודש קיבל ר' משה לידיו סכום כסף.

הדבר הראשון שעשה, הוא להוריד מעשר. מה, הוא אמר לעצמו, היפרד מהכסף שלא שייך לך לפני שאתה מגיע הביתה, שכן אם תתממנה לא ייוותר מהכסף הזה דבר את יתרת הכסף הוא הביא הביתה והשתמש בו להוצאות השוטפות.

גם בחודש הבא נהג ר' משה כך, ובחודש שלאחריו הגדיל מנהל החשבונות את הסכום, וגם המעשר גדל בהתאם. לאחר חצי שנה של עבודה, הוצעה לר' משה עבודה אחרת. הפעם מדובר היה במשכורת גבוהה יותר, ור' משה קיבל אותה והצליח להתמיי.

שנים חלפו, ר' משה הפך מעני ואביון ליהודי המסוגל לסיים את החודש בכבוד. לידיו גדלו, ההוצאות גדלו ביחד איתם, אבל הפלא ופלא, מזלו הרע של ר' משה השתנה באחת והתחיל להאיר לו פנים. כשהשיא את בתו הצעירה, כבר היה ר' משה אמיד ממש. בבעלותו היתה חנות מכולת גדולה, כשבחנות עבדו פועלים שכירים והוא למד במשך היום כולו.

שנים חלפו. כיום ר' משה משיא נכדים, הוא לוקח על עצמו לא אחת את הוצאות החתונה והנדוניה. "ברוך ה' הוא אומה, יש לי אפשרות לעזור לילדים, אז למה לא?"

זכרן של השנים הקשות כמעט מראשו, אבל רק כמעט. דבר אחד נשאר חקוק בדמו וחרוט בליבו "המעשר".

כיום יכול ר' משה לתת "חומש" לצדקה, והוא עושה את זה בשמחה. ההכנסות מחושבות בקפדנות, וגם סכומי כסף שכנסים מהצי אינם מתחמקים מחשבון המעשר כמובן. "בבית של סבא שלי" מעיד אחד הנכדים, "על כל שקל מפרשים עשרים אג' לצדקה, זהו חוק ולא יעבור".

"בוודאי" מגיב הסב בחיך, "והלא המעשר הוא זה שהפך אותי מאביון אמיתי לעשיר, הכסף שלא היה שלי ואני חשבתי לחסוך אותו..."

זה היה כשקיבל את המשכורת הראשונה שלו כשרת. ר' משה הביא את הכסף הביתה, ולמראה הסכום סימא ברק של דמעות את עיניו של עקרת הבית.

קרה משהו? שאל ר' משה נבוך, זו היתה שאלה רטורית כמעט, שכן ברור היה לר' משה משהו קרה. האיש שאמור לפרנס את המשפחה מתקשה לעשות זאת, והאיש הזה במקרה זה הוא...

"איך נצליח לסיים את החודש?" שאלה אותו אשתו בשקט, הוא העריך את קולה השקט למרות שהיה בטוח שבליבה פנימה מתחוללת סערה של ממש, הוא ידע היטב את המצב בבית והבין את מצוקתה.

הזמן היה בתחילתו של החורף, פייגי זקוקה למעיל חדש, הבנים לחולצות, התינוקת לכמה בגדים עבים ומחממים, וכל זה חוץ מהאוכל, מהתשלומים הקבועים, ואנה הוא בא? באותו ערב, כשצער ר' משה לעבר בית הכנסת השכונתי כדי להתפלל ערבית, היה ליבו כבד עליו במיוחד. לידו היו כמה מודעות שביקשו לתרום כספים, ואלו רק זרזו מלח על פצעיו.

מתי זה יהיה? לפני שנה או שנתיים, כשפוסט מאחת העבודות קבועות הפסיק ר' משה להפריש מעשר מכספו. אין לנו ברירה, הוא ניסה להרגיע את עצמו, יש בבית ילדים ואנחנו מפרנסים אותם, גם הפרנסה שלהם בגדר מעשר היא.

במשך הזמן ידע ר' משה שאין לו ברירה וככה זה המצב. ברגע זה אין לו אפשרות לתת מעשר, גם כך בקושי הוא מצליח להתחיל את החודש, ובמצב כזה הקב"ה בוודאי לא דורש ממנו יותר. בעזרת ה', לכשישתפר המצב הכספי הוא ישלם את המעשר. אלא שהמצב לא השתפר, להיפך, הוא הלך ונעשה גרוע יותר ויותר.

לאחר שפוסט ממשרת השומר לא הצליח ר' משה למצוא עבודה חדשה, הוא הסכים לעבוד כמעט בכל עבודה שהוצעה לו, ואכן מפעם לפעם הגיעו עבודות מזדמנות, אלא שאחרי יום או יומיים התברר שאין צורך בעובדים חדשים.

כעת ידע ר' משה שאין לו ברירה, למרות הכאב והקושי ידע ר' משה שהוא מוכרח לבקש ברכה מרבו. עד כה, לא סיפר ר' משה לרבו מילה על מצבו הכספי, הוא מעולם לא ביקש ממנו ברכה בנושא הזה. רגיל היה לנסוע אליו כדי לגמוע טללי חיות אמיתיים, כדי להרוות את נפשו בתורת ה', ולא כדי לזכות ברווחה גשמית.

לא אחת ניסתה רעייתו לבקש ממנו שבכל זאת יבקש ברכה מהצדיק. עכשיו הרגיש גם ר' משה שאין לו ברירה, והוא יזכיר את מצבו הכספי הרעוע ויבקש מהרבי ברכה, הוא מוכרח לעשות זאת. אם לא בשבילו, אז בשביל הילדים שבבית, התינוקות הרכים שלו, שטעם חטא הם אמנם לא טעמו, אבל בקצב הזה חושש ר' משה מאוד, שלא ירחק היום והם יטעמו חלילה וחס טעם של רעב.

באותו יום ניצב ר' משה קודר ועלוב משהו, הוא סיפר לרבו בכאב על העבודות שלא צלחו בידו, על ההצלחה שלא מאירה לו פנים ועל הקושי שלו למצוא עבודה קבועה ומפרנסת.

"ר' משה", שאל הצדיק, לאחר שהלה סיים את דבריו, "ומה עם מעשר, האם אתה מקפיד לתת אותו בזמן?"

לרגע שתק ר' משה, היה נראה לו שהוא לא שמע היטב את שאלת האדמו"ר. במשנהו הוא השיב בחוסר נוחות, "האמת היא שכבר זמן רב איני נותן מעשר, כיצד יכול אני לתת מעשר, אם לנו אין כמעט כלום?"

"בכל זאת", השיב הרבי את תשובתו "מעשר צריך לתת וה' יעזור".

זהו סיפורו של ר' משה, יהודי חסר כל שלא הצליח בשום עבודה, תמיד הוא פוטר מסיבה כזו או אחרת, ובלבו היה חשש שלא ירחק היום ובני ביתו ירעבו ללחם.

כל זה היה עד שרבו נתן לו עצה פשוטה. ר' משה לא ידע כיצד הוא יוכל לעשות זאת, ובכל זאת עשה כך בגלל הוראת הצדיק. שנים חלפו, מעני ואביון הפך ר' משה לעשיר ממש, כיום הוא מודה לקב"ה על עיניו שנפקחו והוא הבין שיש חיסכון שאינו אלא מכשלה. אך נשוב כמה שנים אחורה, לשנותיו הקשות של ר' משה...

ר' משה ניצב על מקומו נבוך והלוט רעם, הוא לא חלם לרגע שגם מהעבודה הזו יפוט, אבל הרגע הגיע. עד כדי כך? שאל ר' משה את עצמו ונשך את שפתיו בכאב, עד למצב כזה הגעת, גם לעבודה כזו אחד כמוני לא יצלח?

"זה לא שלא היית בסדר" התפתל המנהל על מקומו, "היית נהדר, ואנחנו היינו מרוצים מאוד רק ש..." פניו של ר' משה החווירו, המנהל לא היה צריך לסיים את המשפט, הוא ידע את הסיום, רק ש... אתה מפוטר!

מפוטר - המילה המכאיבה הלמה בראשו כקורנס עוד זמן רב לאחר שסיים לשוחח עם המנהל. הוא שרץ את רגליו הביתה בכבדות, אבל באזנו המשיכו להדהד צלצולים - מפוטר, מפוטר, מפוטר...

כבר שש שנים חלפו מאז שעלו ר' משה, רעייתו ושני ילדיו לארץ ישראל. בארץ נולדו להם שלושה ילדים נוספים, הם היו משפחה חמה וטובה אלא שמשוה בכל זאת העיק עליהם מאוד, עול הפרנסה.

לכאורה לא היתה לו סיבה שלא להצליח. ר' משה היה יהודי יקר וטוב לב, מעולם הוא לא חשב שמצבו יגיע לשפל שכזה. אבל המציאות העגומה טפחה על פניו, ההצלחה לא האירה לו פנים.

את המשרה הראשונה של מלמד בחיידר הוא מצא בקושי. כשכבר התחיל ר' משה לשמוח על העבודה המכובדת, הוא גילה שזמן רב הוא לא יוכל להמשיך לעבוד בה. קולו העדין ואפויו הרך לא עמדו לו כעת, התלמידים זקוקים ליד איתנה שתציב להם גבולות. לאחר חודש של ניסיונות מאומצים ועבודה מתישה הוא הרים את ידיו בייאוש והפסיק לעבוד.

אחר כך הגיע תור המוכיח. הוא שימש כמזכיר של מנהל חשבונות. המשכורת לא היתה גבוהה במיוחד, שעות העבודה היו רבות ולפעמים מכבידות, אבל זו היתה הדרך היחידה שלו להביא מזון לפיותיהם של ילדיו. ור' משה לא אמר דבר, הוא התייצב בוקר בוקר בעבודה, עושה את כל מה שמוטל עליו. אבל אם ר' משה הרגיש שהוא אינו מרוצה, הרי שמחר מאוד התברר לו שיכול להיות גרוע יותר.

יום אחד זה הגיע, מנהל החשבונות קרא לו והודה על העבודה המסורה, ובחצי פה אמר שיש לו מזכיר שלמד ניהול חשבונות ומעונין להתמחות בתחום הזה, גם בשבילו זה אתגר, מה גם שמבחינה כספית הוא לא יצטרך לשלם יותר "אתה מבין ר' משה"...

כן הוא הבין היטב. אלו היו משפטים שאנשים התחילו ולא סיימו, את הסיום נתנו לו להבין לבד. והוא, מלומד באכזבות וכישלונות מהסוג הזה, הבין מהר מאוד את הרמזים העבים הללו.

כן היה גם הלאה. בסופה של הפירמידה מצא ר' משה את עצמו שומר בבית הספר, אלא שגם מהעבודה הזו הוא פוטר. בבית נותרו שישה ילדים. ר' משה צעד לאיטו, המשכורת האחרונה נותרה בכיסו למזכרת, הוא צריך להפקיד אותה בבנק ו... לרגע חלפה בליבו מחשבה על המעשר וגל של צער ועצב פקד אותו.

זריעה וקצירה בשבת

האם מותר ליטול ידיים על דשא בשבת? האם אפשר לתת עצי בשמים בארגטל עם מים בשבת??

א. דבר שאינו מתכוין מותר, ובלבד שלא יהא פסיק רישיה (כלומר שבדאי תיעשה מלאכה אחרת), הלכך גורר אדם מטה כסא וספסל בין גדולים בין קטנים, ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ (שהוא תולדת חורש). ולכן מותר להסיע עגלה של תינוק ברשות הרבים גם בדרך עפר או חול, ואפילו אם מפנה אותה מידי פעם בפעם לצדדים, ובלבד שיהיה שם עירוב כדת.

ב. המשקה מים בשבת בשדה זרועה או נטועה ובכל מקום שיש עשבים הרי זה אסור מן התורה משום תולדת זורע. לפיכך האוכלים בגינות אסורים ליטול ידיהם על העשבים שהרי משקים אותם וגורמים לגידולם, ואף על פי שאינם מתכוונים לזה, פסיק רישיה הוא.

ג. מותר לשפוך מים בשירותים לאחר שמשתמשים שם בשבת, אף על פי שהמים יורדים לביוב ומשקים אילנות הגדלים על יד חצר הבית ומצמיחים פירות, כיון שזה גרמא בעלמא, שאין המים מגיעים ישר לאילנות, אלא מגיעים לבור, וכשמתמלא הבור בגובה מסויים נשפכים המים לבור אחר ומשם יונקים שורשי האילנות, ויש עוד כמה טעמים להחזיר דבר זה.

ד. מותר להטיל מי רגלים או לשפוך שאר משקים חריפים על גבי עשבים המחוברים לקרקע. הואיל ואינם מצמיחים, אלא אדרבה שורפים את הזרעים ומונעים אותם מלצמוח. ומכל מקום טוב לזהר שלא ישפכם על העשבים והזרעים ממש אלא סמוך להם, ואפילו בתוך שלשה טפחים מהעשבים והזרעים-יש להקל. ואסור להתפנות בשדה חרושה העומדת לזריעה, שמא יבוא להשוות גומות.

ה. גם עציצים אסור להשקות בשבת, ואפילו עציצים שאינם נקובים, (ואינם יונקים מהקרקע).

ו. אסור לפתוח בשבת את מכסה הזכוכית של חממות שמגדלים בהן זרעים ופרחים, כשכל מגמתו וכוונתו לצורך הזרעים והפרחים עצמם כדי שיצמחו ויגדלו, אבל מותר לפתוח חלונות או תריסים בדירת מגורים להכניס בה אויר צח, אף על פי שנמצאים בדירה עציצים שיש בהם זרעים ושושנים, ומן הדין יש מקום להקל גם באופן שהעציצים מונחים על אדן החלון ממש, ומכל מקום נכון להחמיר בזה.

ז. אסור להשליך זרעים או גרעיני פירות על אדמה רטובה. ואפילו על אדמה יבשה אסור להשליכם אם האדמה עומדת להיות מושקית במים או בגשם.

ח. ירקות תלושים מותר להשקותם בשבת כדי שלא יכמושו. שמכיון שהם ראויים לאכילה בשבת לכן מותר להשקותם.

ט. עצי בשמים וענפי הדסים מותר ליתנם בשבת אף לכתחילה לתוך אגרטל שיש בו מים, וגם מותר לתת מים לתוך האגרטל ולתת בתוכו את ההדסים והבשמים, שמכיון שראויים הם להריח בהם, ומותרים בטלטול, אין שום איסור לטרוח להביא מים וליתנם לתוך הכלי ולהניחם בתוכו כדי שלא יכמושו, וכל שכן שמותר להוסיף מים בשבת בתוך האגרטל.

י. פרחים ושושנים שניציניהם סגורים ועלולים להפתח במים, אין ראוי ליתנם לכתחילה בשבת לאגרטל שיש בו מים, וגם אם הסירם כדי להריח בהם, אין להחזירם לתוכו, אבל אם השושנים והפרחים נפתחו, מותר ליתנם לאגרטל שיש בו מים. והמחמיר בשושנים גם באופן שנפתחו-תבוא עליו ברכה.

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

כוחה של שגרה

אחת האויבות המרות של הקשר הפורה שבין בני אדם, היא השגרה. כאשר השגרה האפורה משתלטת על חיי היומיום, היא מחפה על עצם הקשר ויוצקת למסגרותיו תכנים טכניים בלבד. בימי שגרה חדגוניים, אין סיכוי שהקשר יקבל דחיפה, ואפילו די קשה לתת לו ביטוי רגשי פנימי. ההתמכרות של בני אנוש לשגרה, גורמת להם לוותר על החווייתיות שבקשר הבינאישי, ופוגעת קשות בקשר הזוגי אחר שהתקשרות מתמקדת בצדדים הטכניים של ניהול הבית ותו לא. מי שרוצה להחיות קשר ולשפרו, חייב כל העת לדאוג להפר את השגרה ולצבוע את אפרוריותה בצבעים חיים יותר.

ככלל, התייחסותם של אנשים לכל דבר טוב ורע הנקרה בחייהם, מושפעת ישירות ממידת היחס לשגרה: השגרה היומיומית מרדימה אותם, ואילו החריג, החדש והשונה-מרעננים ומעוררים אותם לתחיה. מי שזכה בפנים והתעשר, הרי בתקופה הראשונה, רב יהיה כוחה של השמחה שתציף אותו, עד שלא יוכל לנהל את שגרת יומו כדבעי. רק יחלפו מספר שבועות או חודשים, והוא יתרגל למצבו החדש. את כספו ישקיע באפיקים שבחר, ואט אט יכנס למעמדו החדש ויחוש בו כותיק ורגיל. רק משהו דרמטי, יוכל להביא לשינוי התחושה. יהיה זה הפסד כספי גדול או אולי רווח שייחשב חריג גם לפי מושגיו החדשים, שיוכל לזעזע אותו ולהניע שוב את מערכת הרגשות שלו. כל עוד דובר מעין זה לא יתרחש, הוא לא ישים לב אפילו לעובדה שהתלהבותו ורגשנותו פגו זה מכבר.

אותו רעיון, מוצא לו ביטוי גם בהתנהגות הורים עם ילדיהם. כל עוד והשגרה נמשכת בלי בעיות מיוחדות, הופך הקשר לטכני בעיקרו והוא מתמקד במעגל השגרתי של היומיום. הדבר בולט במיוחד במשפחות עם הורים עסוקים, כשהבוקר מתחיל בחפזון עם שורת הוראות המשולחות לחלל הבית; לקום, להתלבש, לאכול, לסדר את הילקוט ותיק האוכל, וכו'. בערב, שבה התמונה על עצמה, כששוב מנהלים ההורים את הקשר שלהם עם הילדים באמצעות שורת הוראות ביצועיות; לתלות את המעיל והתיק במקום, לאכול, להכין שיעורי בית, לרדת לחצר או לא, לסדר את המשחק, ושוב לאכול, להתרחץ, ללבוש פיז'מות וללכת לישון... ה'עשה' ו'אל תעשה' שולטים בכיפה, הם המתחילים והמסיימים את הקשר של ההורים על הילדים. אין זמן לשבת ולשוחח בניחותא ובאוירה רוגעת, אין פנאי ודי אנרגיה להתעניין באופן פרטני בחיי הילדים ולהתערות בדברים המעסיקים את עולמם.

גם יום השבת, אף שאין כמוהו לתרום לגיבוש המשפחתי באופן כללי, הופך במשפחות רבות לעוד יום של שגרה. האב בוחן את הילדים מתוך הרגל, הסעודות מתנהלות בחד-גוניות מסוימת, ולא בהכרח שיום זה מנוצל על ידי ההורים כדי להכיר את עולם של ילדיהם.

מתי כן מתפנים ההורים לחדור לפרטי סדר יומו של הילד? מתי מתחילים לנסות לקשור עמו שיחה היורדת לנושאים הממלאים את חלל עולמו? כאשר מתעוררת בעיה. פתק לחתימת הורים, ציון גרוע במבחן, סכסוך עם ילדי השכנים, או כל תלונה שמתקבלת. אז, מעלים את הילד "על השלחן" ומתחילים לנתח את קרבו וכרעיו, מזכירים לו שהעולם אינו הפקר ושאי אפשר שהכל יתנהל בלי ידיעת ההורים, ומאחורי גבם, ואפילו מודעים לו שמיום זה ואילך "אנחנו נטפל בך כפי שצריך"...

מי שזרמת הקירבה שלו עם ילדיו, מפספס את עיקר התוחלת והתכלית של הקירבה שבין הורה וילדיו. וחמור מכך: הוא מחליש את מידת השפעתו החינוכית עליהם. שהרי הטבעיות והקשר הלבבי שבין הורים לילדים, מגבירה את הערכת הילדים להוריהם, שהיא הבסיס לפתיחת לבותיהם לקלוט את הנחיותיהם והכוונתם בנתיבי החינוך.

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

אמונה במצוות תוכחה

אומר הנביא "והייתי עד ממחר במכשפים ובמנאפים", ורבי יוחנן היה רועד בפסוק הזה, שה' מדקדק עם חסידיו כחוט השערה, ושוקל להם עברות קלות כחמורות! אוי לו לעבד שרבו מקרבו לדונו וממחר להעידו, האדון אומר לעבד אני אדון אותך וגם אהיה העד שלך, מסכן העבד הזה שאין לו תקנה!

ומי שלא משלם שכר הפועלים בזמן, נידון כמי שעבר על איסור אשת איש!

וכתוב בספר החינוך, כל מי שעושק שכר שכיר עובר בשבעה לאוין וגם בעשה! למה לגזול את הפועל, תן לו מה שמגיע לו, יש דין ויש דין, "ועוז מלך משפט אהב, אתה כוננת מישרים", כל העוז של הקב"ה זה המשפט, "ויגבה ה' צבאות במשפט", במשפט אין ויתורים, מי יכול לומר לשופט תוותר לי, השופט יגיד לו קודם אני אגזור עליך את הדין והעונש, ואחר כך נדבר!

ועל הכל יביא האלקים במשפט, בין טוב ובין רע, "ומגיד לאדם מה שיחוו", אפילו שיחה קלה בין איש לאשתו אומרים לו ביום הדין, בא תשמע כמה לשון הרע דיברת עם אשתך בחדרי חדרים, חשבת שאף אחד לא שומע, אבל הכל מוקלט! ה' ירחם ויציל!
לא לפחד מאף אחד - רק מהשם!

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו
להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

רבינו בחיי מדבר על דרכי הבטחון בהשבת הרשעים אל האלקים, על ידי שמעיר את רוחם לעבודת ה' ומסביר להם עניני השכר והעונש. ושצריך לסבול חרפתם אפילו שיבזו אותך, כי אתה צריך להפחידם בעונשי העברות, ואם לא תעשה כן הוא ישים כפה ויהיה מסורתי מסור A מסור B ומסור T, הוא יחתוך את כל המצוות.

ואם אתה רוצה לחבר אותו לה', אתה חייב להסביר לו מה קריטריון הענישה על כל מרידה בקב"ה, "ברא כד חטי, אבוהי לקייה", כשהבן חוטא אביו מלקה אותו.

וכמו שהילד לוקח בידו מסור חשמלי, אתה מזהיר אותו שלא תחתך לו האצבע, למה להפחיד אותו? כי הוא לא יבין בלי זה. ישנם כבישים שכתוב בהם "כאן נהרגו 30 בני אדם", למה מפחידים את האנשים, כי בלי להבין את העונש הם לא יזהרו, אדם שהוא קשה, הפחד שוברו! בכל תחום בחיים זה כך, הרופא אומר לפציינט להוריד את הכולסטרול, כי אם לא הוא ימות מהתקף לב! וזה לגיטימי, גם אם יש לו סוכר גבוה, הרופא אומר לו שיש סכנה שיגיע לעיוורון ולקטיעת רגלים!

נשאלת השאלה למה שמזהירים בענין הרוחני כל העולם קופץ בטענה, למה הרב מאיים ומפחיד אותנו, הרי כל החיים זה כך, ועל זה אומר רבינו בחיי "כשמעיר אותם אל העבודה, מיחל אותם ומיראם בגמול ועונש!"

כל אחד חייב לדעת שהקב"ה יעמיד אותו לדין על מעשיו, וכך

"זכר למחצית השקל נותנים לשיבות ולמוסדות תורה"

פסק הלכה מספר 'חזון עובדיה פורים' של
הרב עובדיה יוסף זצ"ל

"מנהג ישראל לתת 'זכר למחצית השקל' וכמו שבזמן בית המקדש מחצית השקל הייתה מכפרת כך היום שנותנים לעמלי תורה כדוגמת הכהנים בבית המקדש הם מכפרים עלינו."

הבטחת רבי חיים פלאג':

"מי שנותן זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ולא יקרה לו שום פגע רע באותה שנה!"

לנתינת 'זכר למחצית השקל' עם התפילות והבקשות סרקו את הקוד:

ניתן להעביר "זכר למחצית השקל" במספר דרכים:

באתר האינטרנט של הישיבה
בכתובת: Rabenu.com

להתקשר למשרד הישיבה
בטלפון 03-570-12-12

